

אי לא ריבוא דלחפשי יתלחנו ואין להקשות א"כ סירוס דבזיוס נמי ליהי מריבוא
 דלחפשי דהא בכל לניד המחזיר לו ממלכתו ואין סופו לחזור ויהי לומר שאף על פי
 שסרסו בזיוס כיון שפדין סלויס זכיס יכול להקשות קצת פ"י דהקדק ונמצא שלא
 בכל ממלכתו לגמרי אי נמי אינו תורח סיינו שסופו לייבש ולתפול דכפריות אכל
 ציטס שזכרון ועוד סלויס זכיס אף ספ
 לייבש ולתפול :

יא הפיל את שני וכו' . בסוף פ"ב דנב"ק
 (דף כ"ו ע"ב) אמרין שאם היסא
 אבן מונח לא בחיקו [בין] שלא הכיר זה
 [בין] שהכיר זה ונחמה [בין] ועמד ונפלה לפניו
 פגד פלוגתא דרשב"ג ורבנן דמיא כרי שהיס
 רב רופא וא"ל כחול לי מיני וסימאה חתור לי
 מיני וספילס שיהא צאדן וילא לחיות רשב"ג
 לומר ויחמסה עד שיחכוון לשהיה ויפירי
 לפניו פגד אס נפלה על פגדו וסימאה מיני
 פ"ל ותשמש דלרבנן ילא לחיות ולפיק יא
 לחסוה על רבינו שפסק שלא יא לחיות ולקמן
 בסמוך פסק רבנן ואפשר לומר דמשא דקשיא
 ליה מה פנין זה לענין פלוגתא דרשב"ג ורבנן
 דהסא פליי שחכוון לינע פנין ונפן משא"כ
 כהא דהיסא אבן מונח לא בחיקו שלא היסא
 לו כוונה כלל וכן רופא ונפלה פגדו דה"ס
 לפניו פגד אפילו לפי פלוגתא דרשב"ג ורבנן
 פסור דוחק ועוד י"ל שפסק רבינו מדאמרין
 בפ"ק דקידושין (דף כ"ד ע"ב) על האי ברייתא
 דהרי שהיה רבו רופא ורבנן האי ויחמסה מי
 פגדי ליה מיבעי ליה לכתמיא כרי שהיס
 ידו למשי שפחתו וסימאה עובר שבמשי פסור
 מ"ס דאמר קרא ויחמסה עד שיחכוון לשחסה
 ויפירי לכתמיא שהיס ידו למשי שפחתו
 לסולא עובדה דלא נחכוון לפני כלל אכל כחול
 מיני דחכוון לפני אפ"ג דלא נחכוון לשחסה
 חיוב ופסקו הרי"ף והרמ"ם ז"ל כה"ס דרשב"ג
 והא דאמר רבא היסא אבן מונח לא בחיקו
 פלוגתא דרשב"ג ורבנן פליגא אהא דאמרין
 בפ"ק דקידושין וכוונה נקמין דהיא דבוכסה
 ועוד דאפשר דאף רבא דאמר לפניו פגד
 פלוגתא דרשב"ג ורבנן לאו לקושטא דמילתא
 אמרה אלא לומר דלכתמיא משמע דפלוגתא
 דרשב"ג ורבנן היא ולמילא מילי מוכח כהיסא
 דהיסא אבן מונח בחיקו אהא למימר דנ"מ
 שנה ולפנין נלוח ארבעה דברים ולפנין
 לפנין יזקין ולפנין נלוח ארבעה דברים ולפנין
 לפנין פגד משמע לכאורה דפלוגתא דרשב"ג ורבנן
 היא ומיהו לפוס קושטא דמילתא לרבנן נמי לא
 ילא לחיות ונחמסה כהיסא דפ"ק דקידושין :
 יב דושים ידו למשי שפחתו וכו' . ברייתא
 פ"ק דקידושין ס :
 יג הרי שהיה רבו רופא וכו' . גס זה סס
 ופסק רבנן :

הכפיל

לנוע באיברי העבד ונסתכן בהן . ואין צריך לומר אם היתה עין העבד כואבת והיה רבו אומן ועקדה לו שהרי יצא לחירות

לחם משנה

ושנשים המנויים בזהם פוסלין אותם מן הקרן כו' ואם נפל אחד מהם בזהם
 שהיא קדש ספרה ותלא לחולין ובפ"ב מהלכות זכורות כבד דכל אותם המנויים
 בזהלכות איסורי מזנה דפוסלין את הקדשים אס נפל אחד מהם בזכור א"י נחש
 עליו א"כ למדנו דהא דניסל רוב המדבר שגלשונו דהוא מניי בזהלכות ביהא מקדש הוי
 מוס בזכור וכאן כבד רבינו ז"ל דלפון לא הוי מוס שגלשונו לגבי ראשי איברים וא"כ
 תימא דנבמרה משהו אומן וז"ע :
 ה ראש הנויים ודאשי דדיין שגלשונו וכו' . הר"ן ז"ל כבד בזהלכות והיי אילעקיר
 ללשמשין דלע"ג דלענין נגעים לא קריין כהו לכל מרה מיני ככהן לענין
 פגד מוס שגלשונו הו"פ מ"ס משמע דראשי דדיין שגלשונו כ"ס דלענין פגד הו"פ מוס שגלשונו
 דשיך כהו לכל מרה מיני ככהן וא"כ קשה קצת למח כבד רבינו ז"ל ראשי דדיין
 שגלשונו ואולי נמשך אחר לפון הברייתא :
יא הפיל את שני או סימא את שני וכו' . רבינו ז"ל עובר דפליגי בונין אהדי

דפ"ב

מגדל עז

הבהו על מינו וכו' פד לחיות . ביוקין פרק כחול (דף י"א ו"ה) : הבהו על מינו כו' פד ילא לחיות . פ"ק דקידושין (דף כ"ד) :

הכפיל

אבל המסרס עבדו וכו' . גס זה סס (דף כ"ה) כחול כחולר בראשי איברים פגד
 יולא כהא לחיות כן עזאי אומר אף
 השיב גלוי רבי אומר אף הסירוס כחולר
 זכיס השיב גלוי והרי"ף כה : הלפון כר
 ולא הכריע ולא היה לו להביא דברי רבי
 וכן מצינו ופיקון שהביאם אלהם להקטל
 כוונתו כ"ל אכל רבינו סובר דכיון דמיחל
 מיכח ליה להקטל כוונתו וכתב הרמ"ם
 בפסקיו והסירוס דבזיוס פליגי בשכרן ועוד
 פליגי זכיס אכל אס נקמן מהיסא לגמרי לכ"ס
 הוי מוס שגלשונו ורבינו לא חילק : וכן הפיל
 שן הקטן כו' סופו לחזור . פגד מוס :
 ה אין יולא בראשי איברים וכו' . אלו הן
 ראשי איברים שאין וכו' . ברייתא
 פ"ק דקידושין (דף כ"ה) : אבל השיב וכו' .
 כחולר ואין צריך למתוס :

ו היתה לו אצבע אחת וכו' . גס (דף
 כ"ד ע"ב) א"ר חייא בר אשי היסא
 לו יתרה ויחמסה עבד יולא כה לחיות א"ר
 חסדא וכו' שפסקה על גב סיד ויפירי : נפסקה
 על גב סיד שיהיה שזרס שפסקה שפסקה :
 דהיה מינו פמיוס וכו' . מימרה דרב שס סס :
 ! הכוח על מינו וסימאה וכו' . הכוח כנגד
 מינו ואינו רופא וכו' . ברייתא כ"ה
 וכמס ספוס : פרק חסדא פ"ק (דף י"א ע"ב)
 מסיב רבא וא"ס ואפליי פגד יולא כהא לחיות
 והא פנין מומין שגלשונו דומיא דפן ועין ונחמסו
 הכי הוי בגלוי וי"ל כהי שאין ניכר בו כלום
 כשהוא א"ר עומד במתקו אחד וסומק
 פ"ס כיון דלפי מוסטו שפסקה וכולך מיכר
 שסוס חסד השיב מוס שגלשונו ועוד יא לומר
 דאין צריך שיסא קלקול בגלוי אלא שפסקה שס
 בו קלקול ילא בגלוי פכ"ל :

ח הבהו על מינו ויחמסה מאורס וכו' (ברייתא
 סס) : ה היתה מינו כהס וכו' . ברייתא סס :
 ! הבהו על ידו ויחמסה וכו' . ברייתא סס
 ויפירי לפסע יבסס : תלש בזקן
 וכו' . סמכתי על דין זה שהרי סס בנמרה
 אמרו אי מה הפסד מפורס מומין שגלשונו ונפל
 ממלכתו ואינו חוזר אף כל מומין שגלשונו
 ואינו חוזר ונפל ממלכתו אלהם תימא תלש
 בזקן ודלדל בו פלס פגד יולא כהא לחיות
 ! חפשי יתלחנו ריבוא הו"פ הכי מפורס כהלכות
 אפס אף כה צימול מלכסה ואפילו הכי יולא
 ! חירות וי"ל שרבינו מפרס דכי אמריין אי מה
 אפס מפורס וכו' אלהם תימא תלש בזקן וכו'
 היינו לומר דתלש בזקן ודלדל בו פלס אפ"ס
 שגלשונו ממלכתו ואין סופו לחזור כיון שאינו
 בגלוי שהרי ספור מכסה לא היה יולא לחיות
 אי

התלמוד מפרס אכל אס אינה הכרעה תלמוד הוא הכרעה וא"כ לפי זה היה לנו לומר
 בלכ דברי המכריעין דלא הוי הכרעה תלמוד ולכן הוצרך לומר הרי"ף ז"ל דלא אמרו
 כן אלא כמסתא אכל לא בברייתא ועוד יא סיוע לפסק הרי"ף ז"ל מהא דאמרין
 נסתולח כד כמלפסם ציטא דמסוכב גס שיחזור אס יא לו קסם מברייתא דהפיל את
 מינו וסימא את מינו וכו' אמרו שס דילמא כפ"ד אינו צריך ומדקאמר דילמא משמע
 ואין הלכה כמכריעין דאמרין דבשן ועין אינו צריך דא"כ הו"פ ליה למימר הו"פ מני מכריעין
 הוא וכו' או ר' שרפא הוא וכו' או ה"ל"ה הא קי"ל דצריך מדקאמר דילמא נראה דמשמע
 נפסק הרי"ף ז"ל : או הו"פ ק"ל וכו' . תימא דפ"ק דקידושין ססו דין יולא ראשי
 איברים לענין מומי כבוד דסס צענין ג"כ מומין שגלשונו כדאמרין כפרק על אלו מומין
 והקשו ורבי לפון לא דהא גבי מומי כבוד אמר רבי רוב המדבר שגלשונו ומש"ס אמרו
 דרבי אינו ללפון נמי הוי מומין שגלשונו ורבינו ז"ל פ"ב מהלכות ביהא מקדש כבד
 אמשים מומין ששויין בזהם ונבמרה וחשיב סס וניסל רוב המדבר שגלשונו ובפ"ב
 מהלכות איסורי מזנה כבד שפס אומן כהמשים יא עוד כ"ג בזהם וכל מוס מהשגש